

ANNE BEN GELDİM

On sekiz yaşımda üniversite okumak için buraya geldiğimden beri, on beş gün öncesine kadar ailemden uzakta yaşıyordum. On altı gün önce babam vefat edince, annem yalnız kalmasın diye hemen ertesi günü yanıma çağırdım. Hemen geldi. Uzun zaman yalnız yaşadığım için, yalnızlığa çok alıştım fakat annemin yanıma gelmesi, benim açımdan da çok iyi oldu. Annem bana gelirken, yanında sadece kendi elbiselerini, babamın resmini ve bir tane beyaz gül getirdi. Babam ölmeden önce, bir tanıdığının bahçesinden bu beyaz gülü alıp anneme vermiş. Babamın son yadigârıdır diye, özenle bakarmış o beyaz güle. Bende, annem hep görebilsin diye, beyaz gülü salonun en güzel yerine koydum.

Akşam 17:00 olmuştu. İşten çıkıp eve geldim. Kapımı, bana gönlünü açar gibi annem açtı. Artık bana kapı açan biri vardı hem de bu kişi annemdi. Annem, ben ufakken ne yaparsam yapayım, her şekilde karşılıksız severdi beni. Bazen annemi çok kızdırırdım, sözünü dinlemezdim. Yine de “evladım” der kıyamazdı bana. Bana öyle bir “evladım” deyişi vardı ki, sanki bir kere de kırk bin yüreğe giriyormuşum gibi oluyordum. Ben karşılıksız sevgiyi annemden öğrendim. Şefkatin nasıl bir şey olduğunu annemden öğrendim. İstanbul’a geldiğimden beri her hafta en az üç gün annemi arardım. Yanıma gelene kadar da hep aradım. Annem varsa şefkat vardı çünkü. Annemin sesini duymadığım an, şefkatin kaybolduğunu sanıyordum. İçimde kocaman bir boşluk belirirdi o an. Sanki dünyadaki cennetimi kaybetmiş gibi olurdum. Artık öyle düşünmeme gerek kalmadı, çünkü artık yanımdaydı. Babamla çok konuşmazdım, aramızda çok sıcak değildi. Ayda bir, iki defa belki konuşurdum. Kırgın değildim ama anneme bağlılığım kadar babama bağlılığım yoktu. Mekânı cennet olsun. Rahmetli; ben okurken, her ay ben istemeden bana para gönderirdi. Bazı aylar param erkenden bitirince, anneme söyledim, o zaman da annem babamdan gizli bana para gönderirdi. Okulu öyle bitirdim. Şimdi bir avukat bürom var, çalışıyorum çok şükür Rab’bime.

Ben daha evden içeri girmeden, beni kapı ağzında karşılayan anneme sımsıkı sarıldım. O şekilde selamlaştık. O arada tam karşımızdaki dairenin kapısı açıldı ve Müzeyyen hanımın bizi görüp gülümsediğini gördüm.

- “Oh oh anne oğul hasret giderin.”

-“Müzeyyen hanım kızım; bu Yusuf, İstanbul’a gelmeden önce de hep böyleydi. Eve gelir gelmez, daha ayakkabısını çıkarmadan direk bana sarılır sonra eve girerdi.”

-“Allah muhabbetinizi artırsın inşallah”

-“İnşAllah Müzeyyen hanım kızım.”

Ben eve girer girmez masa hazır haldeydi. Annem, benim eve gelme saatime birkaç dakika kala, masayı kurup hazır hale getirirdi. Masa da iki sevgili gibi karşılıklı oturduk. Masayı üniversite zamanında almıştım. İki kişi karşılıklı oturunca anca sığabiliyor. Üniversitede ev arkadaşımın hatıra diye evimden hiç ayırmadım. Annem bana geldiğinden beri, karşılıklı bu masada yemek yedik. Bir metreye bir metre, kare şeklinde ahşap ve tam ortasına koyulmuş kalın bir bacağı vardı. Beyaz gülü tam ortamıza koyduk. Beyaz gül masada olursa, Rahmetli babam da masada bizimle birlikte olmuş demişti annem. O yüzden biz yemek yerken o gül hep masada olurdu. Bende annemi anlayışla karşılayıp hiç aksi bir şey demezdim üzülmessin diye. Ne derse tamam derdim. Rahmetli babamdan konu açıldı. Çok geçmeden beş dakika sonra annemin gözlerinde yaşlar

gördüm. Otuz iki yıllık kocasını kaybetmiş, elbet zor geçecek bundan sonraki hayatı. Daha çok yeni kaybetmişti. Annem bir de kalp hastasıydı. Asla üzülmemesi lazımdı. O da bunun farkındaydı. Annemin ağladığını görür görmez, gözlerindeki yaşları silmek için yerimden kalktım. Birinci adımı atınca, elim beyaz gülün olduğu saksıya çarptı. Yerimden kalkarken farkında olmadan çok hızlı kalkmıştım. O an annemin ağladığını görünce, gülü fark edemedim. Saksı yere düşerken, o panikle gülü kurtarmak isterken, saksıyı değil de gülü ortasından tuttum. Beyaz gül elimde kırık halde kaldı, saksı yere düştü ve kırıldı. Annem gülün kırıldığını görünce, bana hissetmese de çok fazla üzüldüğünü çok net görebildim. Elimde kırık gül ile birlikte anneme sarılıp ağladım.

-“Çok özür dilerim annem, çok dilerim.”

-“Oğlum”

-“Annem çok özür dilerim, affet beni ne olur.”

-“Olsun üzülme sen”

-“Seni ağlarken görünce dayanamadım”

-“Üzülme olacağı varmış olmuş”

Gözleri yaşlı, dudakları titreyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Elimdeki kırık gülü masaya bıraktım. Önce yere düşen saksı parçalarını sonrada masayı topladım. Mutfaktan salona tam geliyordum ki, annemin sesini duydum. Kapıya yaklaşıp gizlice annemi izleyip dinlemek istedim. Belki kapı dinlemek çok ayıptı fakat bu çok önemli bir şey olabilirdi. Kapıya iyice yaklaştım, anneme fark ettirmemeye çalışıp kapı arasından içeriyi izledim. Kırılan beyaz gülü eline almıştı. Hem ağlıyor hem güle bakıp konuşuyordu. “Ah beyim, sevgilim, özlediğim, gölgesinde bile huzur bulduğum Mevlüd’üm, bana verdiğin son hediyene sahip çıkamadım. Beyaz gülümüz kırıldı, ama kırıkta olsa masada duracak. Kırık gül çabucak solar ve bu da solacak. Sonra bu masaya sensiz oturacağım. Beni yalnız bırakma olur mu? Hem Yusuf’a da kızmayalım çünkü istemeden kırdı.” diye sözlerini duyunca kahroldum. Nasıl böyle bir aptallık edebilmişim, nasıl dikkat edememişim. Babamın anneme son hediyesini kırmıştım. Kendimi asla affedemezdin. Bir şey yokmuş gibi salona girdim. Masanın üzerindeki toplayıp mutfığa götürdüm. Annem tekli koltuğa oturmuştu. Bende salona geri geldiğim zaman yanına varıp dizlerinin dibine oturdum. Saçlarımı okşamaya başladı. Öylece sessiz sessiz yüzümü sevdi. Sadece ikimizin ağlama sesini duyuyordum. Saat 21:30 oldu. O an aklıma, herhangi bir bahçeden alabileceğim yeni ve taze bir beyaz gül almak geldi. Belki böylelikle, biraz da olsa annemi mutlu edebilirdim. Bu düşüncemi anneme hemen söyledim.

-“Annem aşağıda çiçekçi dükkânı var, onun sahibi arkadaşım. Evleri hemen dükkân ile yan yana. Evlerinin bahçesinde beyaz güller var. Ben şimdi gidip 10 dakikaya sana bir tane beyaz gül alıp geleyim.”

-“Yusuf’um, güzel oğlum, babanın verdiği gül gibi olmaz, boş ver”

-“Evet annem ama zamanla benimzersin belki, alışırsın ve babamın sana verdiği gül gibi bakarsın. Hem yoksa kendimi asla affetmem.”

-“Sen suçlu değilsin, istemeden kırdın.”

-“Annem ne olur, o gülü alıp geleyim, alışamazsan atarız. Hem sana söz hemen alıp geleceğim”

-“Hiç güller atılır mı? Ah oğlum. Tamam hadi git, hemen gel bekliyorum”

Annemi ikna ettikten hemen sonra beyaz gülü almak için evden çıktım. Anneme yalan söylemişim. Evimize yakın bir çiçekçi vardı, bu doğrudu. Fakat çiçekçinin evi bahçesizdi. Fakat iki sokak

yukarıda içinde bir sürü gül olan bahçeli bir ev vardı. Evin sahibi yalnız bir adamdı. Cins, geçimsiz, lanet emekli bir adamdı. Almanya'dan gelip burada evine yerleşmiş diye duymuştum. Adam geldiği ilk gün, benimle kavga etmişti. Bir kız arkadaşımınla görüşecektim. Bahçesindeki gülleri görünce, direk duvarları aşip bahçeye girmek istedim. Tam duvarın üstüne çıkmıştım ki, adam beni görüp bana bir ton hakaret etti. Hırsız ilan etti beni. Belki biraz haklıydı, çünkü bahçesine habersiz giren birini hoş karşılayamazdı. Hâlbuki hiç düşündüğü gibi değildi. Ben bahçeye girmeden önce, evinin ziline iki defa basmıştım. Bana kapıyı açan kimse olmadığı için, bende bahçeye izinsiz girmeye çalıştım. Adam çarşıya inmiş, tam benim bahçeye gireceğim zaman eve gelmişti. Sanki başka bir zaman gelemezdi pis bunak. Gülü alamadan oradan ayrıldım. Beni bahçesinde yakalayıp bana hırsız muamelesi ettiği halde, polisi aramamıştı neyse ki. O gün sadece yediğim laflarla kaldım.

Bu saatte tüm çiçekçiler kapalı olurdu. Hem açık olsalar bile, anneme bahçeden taze beyaz gülüp alıp götürecektim. O adamın evi aklıma geldi. Zaten bir o adamın evinin bahçesinde beyaz güller vardı bildiğim kadarıyla. O gün o bahçeden gül alamadım ama bu sefer ne edip edip, yakalanıp hırsız diye hapse de atılsam bir tane beyaz gül çalmalıydım. Biliyorum hırsızlık en kötü şeydir. Ama sadece annem için. O adamın evinin bahçesinin önüne gelip durdum. İçimde kocaman bir korku oluştu. Acaba yakalanır mıydım? Ya adamda silah varsa? Bana hırsız diye ateş ederse? Olsun! Annem için olsun. Temkinli davranmaya başladım. Sonuçları gözden geçirip hazır olduğumu anladım. Çünkü gözüm dönmüştü, o bahçeden beyaz gülü çalacaktım. Şu an tek hedefim vardı, o da annem içindi.

Yavaşça bahçenin kapısına doğru geldim. Yüzüme maskeyi geçirdim. Evin ışıkları yanıyordu. Belli ki o adam halâ uyumamıştı. Etraf sessiz ve karanlıktı. Bahçe duvarı iki metre kadar yüksekti, üzeri dikenli telle çevriliydi. Bahçe kapısı daha yüksekti. Kapının da üzeri dikenli tel ile örtülüydü. Kapıdan tırmanmak daha kolay fakat daha riskliydi. Çünkü bahçe kapısı ışığı yanan odanın tam karşısında ve eve çok yakındı. Bu riski göze almak yerine daha risksiz bir yol bulmayı düşündüm. Aklıma çok iyi bir fikir geldi. Etraftan bir kaç tane taş bulup üst üste koydum. Taşların üstüne basarak duvarın üstüne çıktım. Teller iki sıralı kat kat halinde dizilmişti. Üsteki teller dikenli olduğu için çok dikkat ediyordum. Tellerin bağlandığı direklerin birine tutunup bir ayağımı tellerin üzerinden bahçe tarafına attım. Öbür ayağımı da diğer tarafına atar atmaz bahçeye atladım. Hiç zaman kaybetmeden beyaz gülleri aramaya başladım. Kaybedecek hiç zamanım yoktu. Anneme hemen geleceğim söylemiştim. Zavallı kadın beni merak etmesin gece gece. Bir dakika sonra beyaz gülleri bulup bir tanesini kökünden çıkarmaya çalıştım. Herhangi bir kesici alet olmadan kökünden çıkaramayacağımı anladım. Keser, kürek tarzı alet aramaya başladım. Işığı yanan odanın penceresinde bir tane keser gördüm. Onu oradan almam gerekti. Çok terlemiştim. Hiç ses çıkarmamak için neredeyse nefesimi tutacak duruma geldim. Yakalanacağımı düşünmek beni daha çok dikkatli olmama itiyordu. Yavaş yavaş pencereye yaklaştım. Ev iki katlıydı. Neyse ki keser alt kattaki evin penceresindeydi. O odanın ışığı yanıyordu. "Acaba yaşlı adam da o odada mıydı? Belki de o odadan bir şey almıştı ve ışığı açık unutmuştu." Kendimi bu sözlerle teselli etmeye başladım. Pencere kenarına çok yaklaştım. Sadece iki üç adım sonra pencere kenarının dibindeydim. Öylelikle keseri alıp gülün yanına giderdim ve gülü alıp oradan ayrılırdım. Birden kulağıma çok yakından "Sende kimsin?" diye bir şey geldi. Yakalandığımı düşündüm. Korkum çok arttı. Ayaklarım ve ellerim tir tir titremeye başladı. Hapishaneyi düşünmeye başladım. Annemin yalnız kalacağını düşündüm. Bunları sadece iki üç saniye içinde düşündüm. Sonrasında aynı ses "Seninle yarın görüşeceğiz, yarın yanına geleceğim" dedi. Adamı pencere kenarında gördüm. Adam telefonla

hemen pencerenin kenarında konuştuğu için sesi bana çok yakın geliyordu. Meğer telefondaki kişiyle o şekilde konuşuyormuş. Ben adamı izledim. Adam sırtını pencereye tam döndüğü anda, keseri oradan alıp tekrar beyaz gülün yanına gittim. Gülü kökünden çıkartıp aldım. Bahçeden çıkmam için tekrar duvarın üstüne çıkmam gerekiyordu. Hemen basamak yapmak için taş ya da merdiven gibi bir şey aradım. Bulduğum yerin her tarafına baktım ama basamak yapabileceğim hiç bir şey bulamadım. Bahçenin arkasında olur düşüncesi ile ara tarafa gittim. Tam da düşündüğüm gibi beni bu bahçeden kurtaracak ufak bir merdiven gördüm. Onu alıp hemen buradan uzaklaşmalıyım. Merdivenin yanında uyuyan zincirsiz kocaman Doberman cinsi bir köpek gördüm. Çok sessiz bir halde yavaş adımlarla merdiveni aldım. Alır almaz köpek uyandı. Uyanır uyanmaz gözlerini direk bana dikti. Bende gözlerimi ondan ayırmadım. Belli ki üzerime atlayacaktı. Kaçsam kaçamazdım. Merdiveni iki elimle iyice kavradım. Bir yandan korkuma yenilmemek için çok direniyordum, bir yandan da kendimi savunmak için hazırlanıyordum. Köpeğin üzerime atlayacağını düşünüp çok dikkatli halde duruyordum. Köpeğin üzerime atlamasını beklemeden, reflekslerimin iyi olmasından faydalanarak merdiveni tüm gücümle köpeğin kafasına fırlattım. Köpek yere yığıldı. Köpeğin yerden kalkmasını beklemeden, bir hışımla merdiveni tekrar elime aldım, alır almaz köpeğin kafasına defalarca vurdum. Yere yığılan köpek kanlar içindeydi. Köpeğin havlama sesiyle adamın yanıma gelme ihtimali hemen aklımın içini kemirmeye başladı. Korksam da artık bahçedeydim ve köpeği öldürmüştüm. Hayvanları severdim fakat o an ben köpeği öldürmeseydim, o beni ısırpı parçalayabilirdi. O an adamın sesini duydum “Oğlum bady neredesin? Gel buraya?” diyordu köpeğine seslenip. Adamın sesini duyar duymaz merdiveni elime alıp, bulduğum yerden bahçenin ön tarafına doğru kaçtım. Bu durum benim için fırsattı. Adam arka bahçede dururken, bende merdivenle ön bahçe duvarından kaçabilirdim. Merdiveni dayadım duvara, birinci basamağa adımı attım. Sonra duvarın üstüne çıkmaktan vazgeçtim. Çünkü beyaz gülü arka bahçede düşürmüştüm. Köpeği görünce, o korkuyla elimden gülü düşürmüş olmalıydım. Merdiveni duvara dayalı halde bırakıp, arka bahçeye doğru dikkatli ve hızlı şekilde gitmeye başladım. Adam köpeği yerde kanlı olarak görmüş olacak ki bağırma sesi geliyordu. “Kim yaptı lannn bunu. Köpeğime kim kıydı, şerefsizler” Beni daha çok korku saldı. Yine de kaçamazdım o gülü almadan buradan. Çünkü her şey annem içindi. Köpeği öldürdüğüm yere geldim, adam köpeğin başında ağlıyordu. Adamı köpeğinin başında ağlarken görünce çok üzüldüm. Yanına yaklaşıp özür dilemek geçti içimden ama elinde tüfeği görünce korkum daha da arttı. Bu vicdan içeren düşüncemden tamamen vazgeçtim. Duvar dibinde gizli gizli hem adama bakıyor hem beyaz gülü arıyordum. Gülü adamın ayağının çok yakınında gördüm. Bütün bunları yaşarken bir şeyi unutmuştum, o geldi aklıma. Evin önündeki bahçede bir sürü beyaz gül vardı. Ön bahçeye doğru ses çıkarmadan koşar adımla yürüdüm. Beyaz güllerin olduğu yere gelip, hemen bir tane gülü daha kökünden çıkardım. Duvara doğru gittiğimde, merdiveni koyduğum yerde göremedim. Acaba başka yere mi koydum diye, bahçenin ön tarafındaki tüm duvarlara baktım, yine göremedim. Aklım hiç yerinde değildi. Arkada bıraktığımı düşünüp tekrar arkaya tarafa gittim. Gördüklerimin karşısında kafayı yemek üzere olduğumu düşündüm. Çünkü öldürdüğüm köpek yerinde yoktu, yerlerde hiç kan da yoktu. Burası evin ne tarafıydı? Bilmiyordum. Yan tarafı olduğunu düşünüp, evin arka tarafını aramak için, evin dört tarafına belki 3 defa baktım. Her yer aynıydı. Bahçede ne köpek, ne köpeğin kanı, ne de merdiven yoktu. Bahçede sadece, elimdeki beyaz gül ile ben vardım. Hemen evin ön tarafına doğru gittim. Artık riski göze alıp, evin yanan ışığından faydalanıp bahçe kapısından kaçacaktım. Işık kapıya yakın olduğu için, kapı net görünüyordu. Evin sahibi olan adama yakalanmamak için çok sessiz olup tüm sesleri dinlemeye çalıştım. Çıt sesi yoktu. Korkum daha çok arttı. Ellerim titremeye başladı. Evin önüne doğru gittim. Odanın ışığı sönüktü, bahçe kapkaranlıktı. Bu yaşlı bunak ne yapmaya

çalışıyordu. Beni yakalamak için uğraştığını ancak yeni idrak edebildim. Fakat o yaşlı bunak, neredeydi bilmiyordum. Yoksa beni mi takip ediyordu? Arkamda mıydı? Silahı da vardı. Ağlayacak kadar sevdiği köpeğini öldürmüştüm. Yoksa o da beni mi öldürecekti?

Kesin annem çok meraklanmıştı şimdiye kadar. Belki de şuan annem benim kadar korkuyordu. Çünkü hiç böyle bir şey yapmazdım. Ne zaman bir yere gitsem, dediğim vakit evde olurdum. Annemi hiç geç vakitte tek başına evde de bırakmazdım. Ufakken de böyleydım, şimdi de böyleyim. Cep telefonumu evden çıkarken almayı da unuttum. Anneme haber verebileceğim herhangi bir iletişim aracı yoktu. Bir an önce buradan çıkmam lazımdı. Ay ışığı da vurmuyordu buraya. Karanlıkta kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ne yapıp edip çıkmalıyım. Elimde tuttuğum beyaz gülü bir daha düşürmemek için, sımsıkı tutmuştum. Hem düşseydi, geri gelip tekrar gülü alacaktım. Çünkü annem içindi.

Üzerime doğru tutulan feneri görünce soluğumu tuttuğumu fark ettim. Adam beni görmüştü. Pis sesi kulaklarımdaydı.

-“Demek bahçeme giren, köpeğimi öldüren sensin”

Ben hiçbir şey diyemiyordum. Yutkunmaktan başka hiçbir şey de yapamıyordum.

-“Seni hırsız. Bir de bahçemden gül çalmışsın. Bırak lan o gülü hemen yere”

-“Hayır bırakmam”

-“Sana bırak dedim, yoksa seni bu tüfekte gebertirim”

-“Bu gülü annem için aldım, beni vursanız bile bırakmam”

-“Neden annen için aldın?”

-“Söylesem ne değişecek ki. Sizde ne duygu var ne vicdan”

-“Nereden biliyorsun. Hem sende yok vicdan ve duygu. Çünkü sen en çok sevdiğim, en kötü günümde bile yanımda olan köpeğimi öldürdün”

-“Üzgünüm ama yoksa köpeğiniz beni öldürecekti”

-“Şimdi ben seni öldüreceğim”

-“Yapmayın. İnanın çok üzgünüm köpeğiniz için. Ama beni öldürürseniz, sizde hapse girersiniz.”

-“Seni geberteyim, onu sonra düşünürüm. Şimdi evin şu tarafa doğru yürü.”

Ne dediyse yapacaktım ve bir yolunu bulup kaçacaktım. Başını sallayıp gösterdiği yere doğru yürüdüm. Gösterdiği yer evin kapısıydı. İçeri girmemi söyledi arkamdan gelerek. Evin anahtarını bana fırlattı. Kapıyı açıp içeri girdim. Adamın dışarıda kalmasını fırsat bilerek, eve girmesine müsaade etmeden kapıyı yüzüne kapatmayı denedim. Sonra vazgeçtim çünkü elindeki silah ile ateş edebilirdi ve kapı çelik olmayabilirdi. Hem bunlar olmasa bile polisi arayıp eve hırsız girdi deseydi kesin yakalanırdım. İçeri girdik. Evin içine girince ışığı açtı. Dediği odaya doğru gittik.

-“Otur şu tekli koltuğa”

-“Neden beni dışarıda öldürmediniz?”

-“Kes sesini ve elindeki gülü de bırak dedim sana.”

-“Bırakmam, onu anneme götüreceğim.”

-“Ama ölürsen, götüremeyeceksin. Hem annene neden götüreceğini söylersen, seni bırakırım gidersin eve.”

-“Gerçekten mi? ”

-“Evet gerçekten.”

-“Söz mü?”

-“Tamam dedim, hadi anlat”

Olan biteni adama tek tek anlattım. Adam beni yine bırakmadı.

-“Sen benim dünyadaki en değerli varlığımı öldürdün. Bak şu yüzüme, gözüme. İyi bak ulaaaann. Köpeğimin kanları var hep. Annen de senin kanlarını serpecek yüzüne. Ha ha ha ha.”

Adam delirmiş haldeydi. Yüzüne köpeğinin kanlarını serpmişti. Hem ağlıyor hem kahkaha atıyordu.

-“Bana istediğini yap. Fakat o gülü anneme götürüp geleyim.”

-“Gelmek he. Ha ha ha. Sen beni aptal mı sandın.”

-“Sana söz veriyorum.”

-“Hırsız sözü mü? Yoksa katil sözümü?”

-“O gülü anneme veremezsem, çelenk diye senin mezarına dikerim. Sana yemin olsun.”

-“Vay. Bir de tehdit. Unutma elinde silahı olan benim. Bu böyle olmayacak anlaşılan. Elini ve ağzını bağlamam gerekecek. Sonra yine konuşursun. Tabi beni öldürüp o gülü de mezarıma dikersin. Ha ha ha”

Odada, kapının hemen sağ tarafında bulunan tek kişilik yatağın altında eğilip, oradaki ipi almamı söyledi. İpi yatağın altından aldım. Ellerimi arkadan bağladı. Ağzımı da mutfaktan gidip aldığı kalın bezle kapattı.

-“Hadi şimdi de konuşsana zavallı. Beni halâ öldürebileceğini düşünüyor musun? Asıl ben seni geberteceğim. O gülü de annene ölüm haberi diye göndereceğim. Artık annen o gülü senin mezarına diker.” Ha ha ha

Adam kesin kafayı yemişti. Her bir kaç sözünden sonra kahkaha atıyordu. O kahkaha sesi kulaklarımı mahvediyordu. Simsiyah bir bez parçası daha bulup getirdi. O bezle gözlerimi de kapattı. Kendimi zindanda hissediyordum. Gülü yanıma bırakıp, bir süre dışarı çıkacağını söyledi. O gülü anneme vermeliydim, Ama nasıl? Elim, ayağım, gözüm, ağzım bağlı. Kıpırdayamıyorum, hiç bir yeri göremiyorum. Sesim hiç çıkmıyor, bağıramıyorum. Bağırabilsem belki sesimi duyan birileri olurdu. Saat çok geç olmuştu. Bu saatte nereye gitmiş olabilirdi ki? Yoksa anneme mi? Beni bırakacağına inandığım için konuyu anlatmıştım. Ama evin adresini söylememiştim neyse ki. Yoksa evin adresini o an düşüncesizlik yapıp adama söylemiş miydim? O zaman eyvah!. Merakla ve korkuyla öyle eli kolu beklemeye başladım. On beş dakika sürmedi geldi.

-“Sen şimdi bu saatte nereye gittiğimi merak ediyorsun değil mi? Bence kesin merak ediyorsun. Ha ha ha. Şimdi ağzındaki bezi çıkaracağım ama haddini aşarsan senin dilini keser sonra öldürürüm.”

Elbisesini değişip gelmişti. Simsiyah takım elbise giymişti. Kravatı ve ayakkabısı da siyahtı.

-“Siyah yas tutmak demektir. Sen köpeğimi öldürdün. Bende bu siyah elbiseyi giyerek köpeğime yas tutuyorum. Az önce, köpeğimi tam öldürdüğün yere gömdüm. Şimdi yine oraya gidicem. Çünkü şu gülü annene göndermekten vazgeçtim. Köpeğimin mezarına dikicem. Sabah güneş doğmadan hemen sonra da bahçedeki bütün beyaz gülleri kesip atıcam. Güllerim son kez güneşi görsünler ha ha ha”

Tekrar ağzımı o bezle kapattı. Beyaz gülü alıp odadan çıktı. Anneme beyaz gül nasıl götürecektim. Eminim şuan uyumayıp beni bekliyordur. Sabaha kadar kadıncağız meraktan ne yapardı? Kesin perişan olurdu. Kılımı dahi kıpırdatamıyordum. Buradan nasıl kaçacaktım.

Birkaç dakika sonra, elinde beyaz gül ile yanıma geldi. Gözümdeki bez ile ağızımdaki bezi çıkartarak "Hadi al bu beyaz gülü annene götürürsün, tabi buradan kurtulursan" dedi. Adam iyice kafayı yemişti. Ya da benimle kafa buluyordu. Benim için çok önemli olan bir şeyi, dalgaya almıştı. Çok zoruma gitmeye başladı. Kaldıramayıp ağlamıştım. Gözümünden düşen yaşı görünce konuşmaya başladı. Yanımdan tekrar gidip yirmi dakika sonra aynı halde geldi. Bu gidiş gelişlerine bir anlam veremiyordum.

-“ Ne oldu niye ağlıyorsun? Yoksa anneni mi özledin? Sana kendimi anlatayım mı? Niye soruyorsam .Ben anlatacağım, sende dinleyeceksin. Ben aslında emekli falan değilim. Çok çalıştığımda söylenemez. Almanya’dan geldiğimde yalan. Ben katilim! Anlıyor musun katilim! Ama bunu kimseler bilmez. Artık iki kişi biliyor. Birini boş ver diğeri de senin. Seni öldüreceğim için yine sen bilmiyor olacaksın ha ha ha ... Kimleri öldürdüm biliyor musun? Bilmiyorsun. Şimdi söyleyeceğim, o zaman bileceksin ve çok şaşıracaksın. En iyi arkadaşımı ve karısını öldürdüm. Sebebini sorma? İkisini de bahçenin ön tarafında bulunan güllerin altına gömdüm. Sonra babamı öldürdüm, onu da aynı yere gömdüm. Seni öldürünce onların yanına gömmeyeceğim. Köpeğimin yanına gömeceğim.”

-“Özür dilerim lafınızı bölüyorum ama tuvalete gitmem lazım. Çok sıkıştım.”

-“Bekle biraz daha ölmezsin.”

-“Lütfen gidim geleyim. Yine anlatırsınız, dinlerim”

-“Peki. Seni kaldırayım, git gel”

-“Ellerim arkadan bağlıyken nasıl gidip işimi görmemi bekliyorsun?” Bu durum bana fikir vermişti. Filmlerden izlediğim olayları hatırladım. Tuvalete gidip kaçabilirdim belki. Ne yapıp yapıp bu fırsatı değerlendirmem lazımdı. Acaba tuvaletin ufak camı nasıldı? Kaçabileceğim kadar büyük müydü? İnşallah her şey benim aleyhime olurdu.

-“Doğru diyorsun ama elini çözdüğüm zaman, eğer ki bir yanlış hareket yap, vallahi seni anında delik deşik ederim.”

-“Asla yanlış bir hareketimi görmeyeceksiniz”

-“Tuvaletin kapısının önünde bekleyeceğim seni. Ve hemen çıkacaksın. Tam bir dakikan var”

Ellerimi çözdü. Bana bir buçuk iki metre kadar uzakta durdu. Ona saldırmayayım diye sanırım. Tuvalete gittim, kapıyı kapattım. Ta kapının dibinde bekliyordu lanet olası herif. İhtiyacımı gördüğümü düşünsün diye hemen çeşmeyi açtım. Tuvaletin ufak camı tam umduğum gibiydi. Açık ve benim rahat sığacağım kadar büyüktü. Camın boyu tam omuzuma geliyordu. Üzerine basıp o camdan çıkmak için, taburaya benzer bir şey aradım. Tamda aradığım gibi tabura buldum hemen. Benim için fırsat doğmuştu. Bir dakikayı kaçmak için ayırabilirdim. Taburayı istediğim şekilde ayarlayıp yere koydum. Üzerine doğru tam çıkmıştım ki yaşlı bunak kapıyı açtı. Kaçamadan yakalanmıştım. İhtiyacımı da gideremedim. Artık bu saatten sonra, tuvalete gitmem için, bana izin de vermezdi.

-“Kaçağını mı sanıyorsun gerizekalı seni. Sen beni aptal mı sanıyorsun gel buraya.”

-“Bari ihtiyacımı giderseydim.”

-“Kaçmak yerine sıçsaydın. Şimdi geç odaya. Bana bak altına edersen seni çok çok döverim. Pis kokmayacak burası, beni anlıyor musun?”

Allah kahretsin iyice sıkışmıştım. Odaya geçtik. Ellerimi ve ağzımı tekrar bağladı. Tam bir zavallı gibi halim vardı.

-“Ben şimdi kendime yemek için bir şeyler hazırlamaya mutfağa gidiyorum. Sende aç mısın? Yok yok bence hiç aç değilsin”

Ayağa kalktı. Bana yaklaştı. Çok kızmış bir şekilde işaret parmağıyla bana hücum edencesine “ Sana yemek de yok. Çünkü sen hakkını kaybettin anlıyor musun? Hem sen bir şey yiyip içme çünkü daha çok sıkışırsın ha ha ha. Karnımı doyurduktan sonra bahçeye inip bütün gülleri keseceğim. Hadi ben gittim ha ha ha.”

Yerde bıraktığı beyaz gülü eline almadan bir hışımla odadan çıktı. Duvardaki saate gözüm ilişti. Saat sabahın 06:35’i olmuştu. Sabah olmuştu. Annem nasıldı şuan? Eminim çok meraktaydı. Acaba anneme kötü bir şey olmuş muydu? Acaba uyumuş muydu? Bu sorular, beni deli edecekti . Bir an önce kaçıp çıkmalıydım şu lanet yerden.

Uykum da çok kötü gelmişti. Acilen tuvalete gitmem gerekirken uyuyamazdım. Buradan nasıl kaçırım diye yarım saat kadar öylece düşündüm durdum. Birden evin içinde iki kişinin sesini duydum. Biri yaşlı bunağın sesiydi, diğer sesin kime ait olduğunu bilmiyordum. Fakat anımsar gibi oldum. Bir tanıdığının sesine çok benziyordu. Acaba o muydu? Hemen yan binamızın kapıcısı Vahid abinin sesine benziyordu. “Allah’ım inşallah odur” diye dua etmeye başladım. Belki de oydu. Buradan çıkmam için en iyi ve tek fırsat o olabilirdi. Ya o olup bana yardım etmezse, ne yapardım. Bütün umutlarım yok olurdu yine. İçinde bulunduğum odanın kapısı açıldı. Evet oydu! Yaşlı adamın yanında Vahid abi vardı. Beni görünce bir an şok olduğunu hissettim. Sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Bende ağzım kapalı olduğu için bir şey diyemedim. Sadece gözlerimi Vahid abinin gözlerine diktim. Adam ile Vahid abi yanımda konuşmaya başladılar.

-“Vahid bahçedeki çiçeklerin hepsini bu it yüzünden kestim, kopardım. Sen onları temizle birazdan. Sonra bunu öldürüp arka bahçeye köpeğimin yanına gömeceğiz.”

-“ Hulusi Bey, bu kimdir? Ne yapmıştır size acaba?”

-“Aha şu beyaz gülü almak için önce bahçeme girdi, sonra da yetmemiş gibi köpeğimi öldürdü. Sana aşağıda söz ettiğim kişi bu”

-“Anladım efendim, peki nasıl yaptı öyle bir şeyi?”

-“Tamam, bu kadar soru yeter Vahid. Hadi aşağı in ve kesip kopardığım gülleri duvar diplerine koy. Oraya bir mezar daha kaz. Ha unutmadan! Yarın da muhakkak yeni çiçekler alıp bunun ve diğer öldürdüğümüz kişilerin üstüne dikelim.”

-“Tamam efendim, hemen gidiyorum”

-“Vahid bir dakika dur. Al şu paranı. Bunu öldürdükten sonra, üç bin T.L. daha vericem sana.”

-“Çok teşekkür ederim Hulusi Bey. Hemen bahçeye gidip hallediyorum.”

Vay adi Vahid abi. Para için neler yapıyormuş. İnsanların canına bile kıyıyormuş. Hâlbuki ne kadar saf, ne kadar masum görünüyordu. Demek onca zaman hep yanlış tanımışım. Eminim ben gibi birçok insan da yanlış tanımıştır. Bu yaşlı adamın adı meğer Hulusi’ymiş.

Yaşlı bunak, tam anlayamadığım bir şarkıyı mırıldanıp duruyordu. Bana hiçbir şey demeden odadan çıkıp gitti. Çok esniyordu, sanırım uyumaya gitti. Yirmi beş ya da otuz dakika sonra Vahid abi yanıma geldi. Kapıyı kapatıp öylece hiç ses çıkarmadan bana baktı. Sonra yanıma yaklaştı. Hemen ağzımdaki bezi çıkarıp “Sizi görünce çok şaşırdım Yusuf Bey” dedi. Bağırıp yaşlı adamı

kaldıracağımı düşünüp tekrar ağzımı bağladı. Ağzım kapalıyken ses çıkarmaya başladım tekrar ağzımdaki bezi açsın diye.

-“Yusuf Bey, ses çıkarmayacağınızı düşünüp ağzınızdaki bezi çıkarıyorum. Eğer bir ses çıkarırsanız tekrar bağlarım. Hadi çabuk anlatın, ne oldu?”

Durumu aynen anlattım, çok üzölmüştü. Beni çok severdi. Beni ne zaman görse hep yanıma gelir, hâl hatır sorardı.

-“Çok üzöldüm bu durumunuza. Fakat sizin için hiçbir şey yapamam.”

-“Neden Vahid abi?”

-“Parasını aldım ve çok tehlikeli biri. Beni kesin öldürür.”

-“Kaç para aldıysan, ben sana söz iki katını vereceğim. Hem birlikte buradan gideriz sonra polisi arayıp şikâyet ederiz. Sana hiçbir şey yapamaz.” Hem ah şu ellerim bağlı olmasaydı, ben onun icabına bakardım.”

-“Hadi aç ellerimi, kurtar beni Vahid abi. Annem çok merak etmiştir beni. Uyumamıştır da meraktan. Bari annem için kurtar beni”

-“Ben çok korkuyorum bu adamdan. Azrail gibi bakıyor hep bana. Eğer polise şikâyet edersek beni de yakalarlar. Çünkü ben suç ortağım.”

-“ Ben senin kurtulman için her şeyi yaparım. Davana bizzat en iyi avukatları ben çağıracağım. Hadi ne olursun, abi sana yalvarıyorum.”

-“Tamam, size inanıyorum. Öldürdüklerimiz yüzünden geceleri uyuyamıyorum zaten. Çok vicdan azabı çekiyorum. Beni gerçekten kurtaracaksınız değil mi?”

-“Buradan kurtulunca vallahi.”

-“ Tamam, hemen yardım edeceğim size.”

Vahid abi ellerimi açmak için yanıma geldiğinde, yaşlı bunağın sesi geldi. “Vahid neredesin?, Vahid” diye.

-“Yusuf Bey, eyvah yakalanacağız. Vazgeçmeliyim özür dilerim, affedin. Vazgeçmeliyim”

-“Vahid abi lütfen kurtar beni. Senin şuan burada olduğunu bilmiyor.”

-“Hayır, vazgeçmeliyim. Hayır”

-“Abicim sen ellerimi çöz. Sonra hiçbir şey olmamış gibi içeri git. Ben buradan kaçma yolunu bulurum. Eğer yakalanırsam söz seni söylemem. Hem parayı da üç katına çıkardım. Buradan kurtulur kurtulmaz parayı da vereceğim.”

Vahid abiyi ikna etmiştim. Ellerimi çözüp içeri gitmişti. Yaşlı adamın sesi kesilmişti. Sanırım Vahid abiyi görmüştü. Hiç zaman kaybetmeden camı açıp aşağıya atlamayı düşündüm. İkinci kattaydık. Başka da çarem yoktu zaten. Çok dikkat ederek camın alt mermerinden aşağı sarktım kendimi ve atladım aşağıya. Bahçede bir tane gül yoktu. Hepsini koparıp atmışlardı. Yine unutmuşum beyaz gülü yukarıda. Gülleri görünce aklıma gelmişti yukarıda unuttuğum gül. Tekrar eve gidip o gülü almalıyım. Bu artık bende sanırım takıntı haline gelmişti. Bu evden beyaz gülü almadan gitmeyecektim. Çıktığım camdan geri eve girmek için çare aradım. Belki bulurum diye büyük merdiven aradım ama bulamadım.

Arabayla iki ya da üç dakika kadar yakınımda karakol vardı. Oraya koşarak on dakikaya varabilirim diye düşündüm. Bu düşüncem mantıklı geldi. Bahçe kapısını gözöme kestirdim. Oradan çıkmak daha kolaydı. Kapının üstü telli olsa da üstüne tırmanması kolaydı. Kapıya yaklaşınca camdan Vahid abinin kısık sesiyle “Yusuf neredesin? Gel gel” diye sesini duydum. Bir an tuzak olabilir düşüncesiyle, pencerenin altına saklandım. İki kez bana seslendikten sonra yere bir şey

fırlattı. Fırlattığı şey, beyaz güldü. Hemen saklandığım yerden çıkıp gülü aldım. Pencereye karşı durdum. Vahid abi camdaydı.

- "Vahid abi hakkını helal et. Bu yaptığını asla unutmayacağım. Hoşça kal."

- "Hoşça kal."

El sallayarak içeri geçti. Pencereyi kapatıp perdeyi çekti. Ben artık gülü almıştım. Direk eve gidip anneme bu gülü vermeliydim. Bahçenin kapısına yaklaşırken içeriden bağırtılı sesler duydum. Yaşlı adam Vahid abiye bağıırıyordu. Sanırım Vahid abinin beni kurtardığını anlamıştı. O yüzden kavga ediyorlardı. Bir an evin kapısını çalıp yaşlı adamın karşısına geçmeyi düşündüm fakat sonra o an ki sinirle hem Vahid abiyi hem de beni öldürür diye vazgeçtim. Vahid abi beni kurtarmıştı ama kendi çok zor durumdaydı. Bu hengâmeyi fırsat bilerek kapının üstünden diğer tarafına geçtim. Artık özgürdüm. O an iki el silah sesi duydum. Acaba kim kimi vurmuştu diye düşünmeye başladım. Kapı tarafına yakın duran odada, bir gölge belirdi. Yaşlı adam elinde sigara ile balkona çıkmıştı. Kapısının arkasından izlemeye koyuldum. Vahid abiyi öldürmüştü demek. Utanmadan üstüne keyif yapar gibi sigara içiyordu. Oradan uzaklaşıp karakola doğru koşmaya başladım. Hem taksi aradım hem koştum. Taksi bulamayınca, on dakika kadar koşarak karakola geldim. Panikli ve hızlı şekilde içeri girip acil komiser ile görüşmem gerektiğini söyledim. Polisin biri komiserin kapısında beklememi söyleyip kendi içeri girdi. Bir dakika sürmedi tekrar dışarı çıkıp beni çağırdı. İçeri girdiğim gibi her şeyi tek tek anlattım. Karakoldan 3 araba dolusu polisle birlikte çıktık. Ben evi gösterdim. Polisler evin etrafını sardılar. Evin ve bahçenin neredeyse her yerini öğrenmiştim. "Evin ve bahçenin birçok yerini bilirim. Size bu konuda yardım edebilirim lütfen bende sizinle geleyim" demem üzerine bana çelik yelek giydirdiler. Polislerle birlikte içeri girdik. Bir kaç dakika sonra, yaşlı adamı, bana kazdıkları mezara Vahid abiyi gömerken yakaladık. Polisler, bahçede gömülü ölüleri ve köpeği de çıkarmak için kazma kürekle bahçeyi kazdılar.

- "Teşekkurler Yusuf, çok yardımcı oldun bize."

- "Komiserim rica ederim. Ben şimdi annemi göreyim, şu gülü vereyim sonra anlaştığımız gibi ifade vermek için karakola geleyim. Müsadenizle."

- "Tamam Hadi ben seni götürüyüm. "

Komiser ile birlikte evime gitmek için polis arabasına bindik. Arabayı kullanan kişi komiserdi. Bende yanıdaydım. Evim çok yakın olduğu için hemen geldik. Komiser ile birlikte arabadan inip bina kapısından içeri girdik. Asansör ile daire katına geldik. Hem zile bastım hem kapıyı vurmaya başladım. Böylelikle annem hemen kapıyı açar diye düşündüm. Kapı açılınca daha çok zile basıp, kapıya vurdum. Annem kapıyı açmıyordu. O ara komiser bana seslendi:

- "Yusuf, Yusuf sakın ol. Annen uyumuştur belki"

- "Gece beni bekleyip uyumadıysa, haklısınız şimdi uyumuştur.. Allah kahretmesin anahtarım var ve ben zili bu kadar ısrarla çalışıyorum."

Anahtarı pantolonumun ufak cebimden çıkarıp kapıyı açtım. Annem salonda uyuya kalmıştır deyip direk salona gittim. Her şey yerli yerindeydi ama annem yoktu. Sonra gözüme ilk çarpan mutfağa baktım, orada da yoktu. Beni telaşlı gören komiser, kapı eşiğinden yanıma geldi. Yatak odasında uyurdu annem. Orada uyumuştur diye yatak odasının kapısını açtım. Annem ordaydı. Bembeyaz bir elbise ile yatağa uzanmıştı. İyice yanına yaklaştım. Göğsünün sol tarafında ve yüzünde kanlar vardı. Hiç bir şey konuşmadan annemi izledim. Sonra annemin kolundan tutup "Anne kalk ben geldim. Annem bak sana beyaz gül getirdim" elimdeki beyaz gülü anneme uzatarak annemin cansız bedeniyle konuşmaya başladım. Annem hiç kalkmadı yerinden. O kadar anne dememe rağmen,

bana hiç cevap vermedi. Annemin öldüğüne kendimi inandırınca, cansız bedenine sarıldım. O ara komiser kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. Bana bir tane beyaz gül verdi. Bende, anneme verdiğim beyaz güle baktım. Elimizde iki tane beyaz gül vardı. Aptal gibiydim. Komisere bakıp bu ne dercesine başımı salladım. Konuşacak halim yoktu. Dünyadaki en değerli varlığımı yitirmiştim. Komiser bana cevap verdi.

-“ Sen annenin kolunu tutunca bu gül annenin sol elinden düştü. Kendisi almış demek ki.”

-“Hayır! Kendisi değil. Kendisi değil. O yaptı. O yaptı!”

Komisere kafasını yere eğip, o adama bunun hesabını soracağını söyledi. Bende anneme tekrar sarıldım. Beyaz gülü koynuna koyup “Anne Ben Geldim” dedim. Ama annem benim geldiğimi göremedi, bilemedi.

Babamın ölümden sonra annemi de kaybetmiş olmam, beni psikolij olarak çok etkilemişti. İki hafta hiç bir iş yapmadım. Kimseyle görüşmedim. Evde yapayalnız kaldım. Kimse bilmiyordu ama, aslında evde yalnız değildim. Annemin ruhu vardı. Bazen de bana görünürdü. Biraz konuşuyorduk, sonra gidiyordu.. Annem öldüğünden beri, ilk defa bugün dışarı çıkma kararı aldım. Tam iki hafta sonra dışarı çıkacaktım. Evden çıkınca, doğru bankamatiklerin olduğu caddeye gidip, 10 bin T.L. para çektim. Geri evimin olduğu yere gelip, kapıcı Vahid abinin hanımını aradım. Marketten gelirken gördüm. Yanına hızlı adımlarla yürüdüm.

-“Nehime abla, başın sağ olsun. Anca bugün baş sağlığı dileyebildim. Kusura bakma”

-“Sağ olun Yusuf Bey. Sizin de başınız sağ olsun.”

-“ Teşekkür ederim. Ben bir şey diyeceğim sana.”

-“ Buyurun. Hayr olsun?”

-“Benim Vahid abiye borcum vardı. Onu size vereyim. Buyur ablacım bu zarfın içinde.”

-“Sağ olun. Ne mutlu, halâ sizin gibi sözünde duran ve borcuna sadık insanlar var.”

-“Bundan sonra size ne lazım olursa, muhakkak bana söyleyin olur mu?”

-“Çok teşekkür ederim. Eksik olmayın.”

-“Vahid abi çok iyi bir insandı. Ona bir borcum daha var. Ölene kadar ne yapsam az gelir.”

-“ Ne borcudur ki?”

-“Vefa borcu, ablacım. Kızınız Azize' nin de tüm okul boyunca, okul masraflarını ben karşılayacağım.”

-“ Ama o kadar masraf vermeyelim size.”

-“Size ne yapsam az gelir. İtiraz etmeyin ablacım. Azize daha 13 yaşında, okuyup ileri de iyi bir mesleğe sahip olmalı. Bunun içinde ne gerekiyorsa ben yapacağım. Şimdi müsaadenle. Görüşmek üzere ablacım.

-“Teşekkür ederim hoşça kalın.”

Annemin ölüm sebebi bendim. Vahid abinin ölüm sebebi bendim. İki insan benim yüzümden hayatını kaybetmişti. En azından bir insan, benim vesileyle hayatını kurtarmalıydı.

Oradan ayrılıp mezarlığa gittim. Önce Vahid abinin mezarını ziyaret ettim. Mezarı başında, bugün ki olayı anlattım. Sonra annemin mezarlığına geldim. Mezarları birbirine yakındı. Annemin mezarına gelirken, başka bir bahçeden beyaz gül almıştım. Ama bu sefer izinli almıştım. Beyaz gülü annemin mezarının üzerine koyup anneme seslendim. Anne ben geldim...

Yusuf BİTİM